

BÜYÜMEK

Bütünün bir parçası olan insanın yaşamdaki konumu tıpkı asmadaki çubuk gibidir. Büyümesi, asmanın; yani bütünün koşullarına bağlı olarak gelişim göstermektedir.

Bu gerçek, temel bir doğru gibi dursa da, özdeyişte geçen **“Su kaynarken patatesi yumuşatır ama yumurtayı sertleştirir. Önemli olan içinde bulunan şartlar değil, insanın ne olduğudur”** mantığının akılda tutulmasında fayda var. Çünkü insanın içsel dünyada ne olduğu, ne olmak istediği, gidişat ve durum için çok önemlidir. Belirleyicidir.

Ünlü Yazar Stefan Zweig’in (1881-1942) **“Bir kez kendini bulmuş olan kişinin, bu yeryüzünde yitirecek bir şeyi yoktur artık. Ve bir kez kendi içindeki insanı anlamış olan, bütün insanları anlar...”** deyişi meramı iyi ifade ettiğini düşünüyorum.

Niyetler, düşünceler, istekler, eylemler, hatta tutumlar bütünün yüksek yararına ve hayrına odaklanmadan, **“zihin-ego seviyesi”**inden, **‘ruh-kalp seviyesi’**ne yükselmeden arzulanan büyümenin gerçekleşmesi zordur. Zaman almaktadır. Bu da sarsıntılara, debelenmelere, toslamalara (bazen de savrulmalara) yol açmaktadır.

İnsanın maddi-manevi yönden büyümesi ve zenginleşmesi, sorumluluk alanındaki cömertliğine ve çalışma disiplinine bağlıdır.

Hizmet odaklı düşünceyi özümsemişse, ruhtan güç alır. Yaşam enerjisi benliğinin içinden akar ve benliğini ışık içinde tutar.

Hizmet odaklı düşünceyi şiar edinmemişse, ruhtan güç almadığı için yaşam enerjisi aleyhine döner, benliğe (egoya) yenilir.

Hizmet odaklı düşünce, daha fazlasını alabilmek için alınanları hayata -olduğu gibi katıksız bir şekilde- geri vermeyi zorunlu kılar. Maddi-manevi alınan -(ve sahip olunan)- her şey alıkonulursa, cimrilik ve tembellik yapılırsa, o alınanlar durgunlaşır. Zamanla değerini kaybeder ve yoksullaşmaya neden olur.

Su değirmeni, kullandığı suyu tutmaya başlarsa, çok geçmeden o durgun suyun içinde boğulur. Ancak su serbest akarsa, su enerji yaratarak o değirmen için bir değer olur. Öğütülen undan herkes faydalanır.

Aynı şey insan için de geçerlidir. İlahi iradenin bedava verdiklerini öz yarar için, başkalarının faydası için, bireysel ve toplumsal huzur için hayata değer olarak aktarması, hayata geri vermesi gerekmektedir. Aksi takdirde su değirmeni gibi insan kendi suyunda boğulmaktan kurtulamayacaktır.

Kibrin ve büyüklenmenin sebep olduğu olumsuz tahribatları tedavi etmek için söylenen **"Tanrı'dan almadığın neye sahipsin? Madem aldın niçin almamışlar gibi böbürleniyorsun?"** (I. Korintliler 4: 7) sözü burada hatırlanması gereken en anlamlı ve en çarpıcı sözdür.

Yazıldığı üzere, **"Her ağaç meyvesinden tanınır"** (Luka 6: 44). Bütün mesele yaşam yolculuğunda seyre dalarken, hizmet makamında iken, üstünlük taslamadan, öz sevgiye, öz saygıya, öz şefkate, ana odaklanarak ama tahakküme kaçmadan, ahlaki donanımları korumak, insani değerleri kaybetmemektir.

Alınanları geri verme sürecinde yapılan hizmette, o yapılanlar insanın ruhuna dokunabilirse, o ruha ulaşabilirse; dilden dökülen de, yazıya işlenen de, hayata sunulan da aynı şekilde değerli ve anlamlı olacaktır.

Çünkü yaşam bazen görev ve vazifedir. Görev ve vazife de yaşamdır. İkisini var eden enerji ise sevgidir. Gerçek yaratıcı sevgide hiçbir negatif düşünce, anlam, eylem bulunmaz. Şayet bulursa, ahlaki kötülük başlamış olur.

Unutulmasın ki, insan kendisinden çıkan ışığın yansımasını yaşıyor.

Günün sonunda herkes vicdanının toprağına gömüleceğı için olumlu-olumsuz ne veriyorsak, kendimize veriyoruz. Ne yapıyorsak, kendimize yapıyoruz.

Kadim bir özdeyişin söylediğı gibi, **"Ağacın kalitesi özünden, insanın kalitesi sözünden belli olur."**

Yusuf Beğtaş